

TELEFÓNICA O QUAN TREBALLAR ÉS UNA HEROÏCITAT

Article publicat a la Directa
<https://directa.cat/telefonica-o-quan-treballar-es-una-heroicitat/>

Telefónica “gratificarà” amb 650 euros a 2400 treballadors i treballadores de diferents empreses del grup a Espanya que han estat exposats al contagi, 1,5 milions d’euros en total. D’entrada sembla una bona notícia però no totes les treballadores “premiades” hem saltat d’alegria. Ben al contrari, aquesta gratificació ens sembla una mostra més de la hipocresia de l’empresa.

Teòricament amb aquest premi Telefónica vol reconèixer el nostre “compromís, implicació i esforç excepcional” per oferir un servei essencial, de manera presencial, durant el període més àlgid de la pandèmia i pel risc que ha suposat. L’empresa l’atorga en virtut de l'article 153 del Conveni d'empreses vinculades que reconeix com a actes heroics aquells que “con grave riesgo de su vida o integridad personal, realice un empleado con el fin de evitar un accidente o siniestro, o reducir sus proporciones”. A l’hora de fixar la quantia es té en compte el “no hallarse de servicio o no estar obligado a intervenir, así como la falta de medios adecuados o cualquier otra circunstancia análoga” i, efectivament, el que no vam tenir van ser, en el primer i pitjor moment, els mitjans adequats.

En ple estat d'alarma Telefónica, una de les principals empreses de telecomunicacions del món, amb 1.142 milions d’euros de beneficis l’any passat, ha pogut realitzar serveis essencials en llocs estratègics perquè ha exposat la salut dels seus treballadors i treballadores intentant escatimar el material adequat per a la prevenció de riscos laborals. El personal essencial vam haver de pidolar-los i un cop van arribar mai han estat suficients (la mascareta no va poder ser canviada amb la freqüència que li corresponia, i no hi havia la possibilitat de triar la talla de guants per exemple). De nou aquella sensació d’haver de batallar-ho tot i sempre, i un premi com aquest no ens traurà la por que vam passar, ni l’amarga sensació que la nostra salut, i la nostra vida, no eren el més important per a la nostra empresa en un moment crític.

I després de tot això arriba un premi sense cap reconeixement d’errors i l’empresa, molt necessitada de millorar la seva imatge, ens utilitza per fer una operació de màrqueting i resulta intolerable. Intolerable a més perquè el premi significa augmentar les desigualtats entre treballadors i treballadores, una estratègia buscada i sostinguda en el temps per trencar-nos com a col·lectiu, i per acabar amb la solidaritat de classe. Per començar aquest premi no el rebrà tothom que s’hi va exposar sinó només les qui som plantilla directa. Tots els companys que treballen per les anomenades “empreses col·laboradores”, que formen part d’una cadena infinita de contractes, subcontractes i autònoms on es perd tota la responsabilitat de l’empresa, aquests han patit la manca constant de mascaretes i guants, i tot i així han hagut de treballar, se’ls ha obligat a treballar i, lamentablement, alguns s’han contagiats de la malaltia. Aquest premi tampoc s’ha donat al personal de neteja de les centrals telefòniques, un col·lectiu que ha estat exposat des del primer dia, que ha estat un mes sencer sense cap mena de protecció, i que en alguns casos ha hagut de netejar zones on havien estat persones contagiades, sense que ningú les avisés de que era així.

Els i les professionals que hem hagut de sortir a treballar mentre tothom restava tancat a casa, no volem premis per haver fet la nostra feina i seguir vius. El que volem és que se sàpiga i es comparteixi que ha estat la irresponsabilitat de persones concretes i polítiques concretes que ens ha convertit en herois a la força, i molta gent no volem ser-ho. Com a persones treballadores estem orgulloses d'haver col·laborat en moments crítics, i d'haver fet la nostra feina com sempre, el millor possible, però ni som herois ni heroïnes ni volem ser-ho. Volem fer la feina sense jugar-nos la vida. El millor premi per a tots els treballadors i treballadores seria donar-li la volta de dalt a baix a una cultura empresarial que no veu persones sinó mà d'obra reemplaçable.

Telefónica hauria pogut destinar aquests diners a la compra de material sanitari que encara ens farà falta per a tot el personal tant propi com subcontractat, o també a fer arribar la connexió a totes aquelles llars on encara avui no és possible ni teletreballar, ni rebre formació online.

Si aquesta crisi ens ha ensenyat alguna cosa és que només la solidaritat entre nosaltres, els de baix, ens salvarà. Algunes hem trobat però la manera de poder acceptar aquest premi injust sense sentir-nos malament: destinar-ho a la solidaritat i donar-ho a aquelles entitats, col·lectius i xarxes de suport que estan acompanyant a les persones més desfavorides i a aquelles que han patit, i patiran, les pitjors conseqüències d'aquesta pandèmia. Des del sindicat animem a tothom que ha rebut el premi a que ho faci.

PD: Pocs dies després de rebre un escrit de felicitació per la meva "heroïcit", se'm va comunicar per correu electrònic i d'una manera força impersonal que ja no necessitaven els meus serveis en el departament objecte de reconeixement, on porto treballant més d'una dècada. A partir d'ara, la faran les contractes. A mi se'm formarà en breu per a la nova activitat. Cap sorpresa, la mateixa política poc humana de Recursos Humans de sempre.